

szívemre, hogy nem mertem elaludni, hogy elalszom örökre. Hiába, nem megy már, látod össze vissza írok.

Kedvesseim!

1960. november 11.

Leültem írni, de hogy fog ez sikerülni, azt nem tudom. Csak azt akarom megírni, hogy nagyon szeretnék hozzátok el menni. Meg egyszer a szívemre ölelni mind a hármótokat. Lehet, hogy utoljára, mert nagyon beteg vagyok. A szívem most már végez velem. Érzem. Miért vagytok olyan messze? Készülődök, de hogy el tudok-e menni, nem tudom. Nagyon szeretnék, hogy meg ösmerjem a második kis unokámat. Ismétlem, nagyon szeretnék el menni, el is kértem magamat a Ápolónővértől, de ha ijen fájdalmak lesznek, nem fogok merni. Mindenesetre sürgönyözöm, ha tudok menni. Kár, hogy az új lakásokat címét nem tudom, autoba ülnek és oda vitetném magam, ha esetleg nem várnátok az állomáson. Innen csak feljutok Pestre, de ott az át menés a Délibe és a felszálás nehéz lesz. Na de mindegy, valahogy lesz. Ha nem jönnek, úgy nagyon boldog karácsonyt azaz ünnepeket szívből kívánok szeretettel.

Kisfiam!

1960. november 16.

Leveledet megkaptam. Most csak annyit, hogy még élek. Édes anya.

KURUCZ D. ISTVÁN: ASSZONYOK